

stillende. Der er efter justitsministeriets opfattelse ingen afgørende begrundelse for på det heromhandlede område at give den ikke-betalende passager en svagere erstatningsretlig beskyttelse end den betalende, og udvalgsbetænkningens udkast ligestiller da også de to grupper af passagerer. I praksis medfører den nuværende ordning navnlig ubillige resultater i tilfælde, hvor en ejer af et motordrevet køretøj på grund af en misforståelse af den lovlige ansvarsforsikrings område undlader at tegne ulykkesforsikring for hustru og eventuelle børn. Den praktiske trang til øget beskyttelse af de ikke-betalende passagerer er formentlig også baggrunden for domstolens tendens til at gå ret vidt i retning af at anse passagerer som betalende. Nogen væsentlig præmieforøgelse kan den foreslåede udvidelse af erstatningsansvaret og dermed af ansvarsforsikrings omfang ikke antages at medføre.

Justitsministeriet har overvejet, om bestemmelsen i § 65, stk. 2, burde opretholdes med hensyn til gods, der befordres uden betaling, men mener dog ikke, at der er tilstrækkelig anledning hertil. Det bemærkes herved, at en fuldstændig ophævelse af § 65, stk. 2, i væsentlig grad vil simplificere erstatningsreglerne og gøre dem lettere at arbejde med. Hertil kommer, at den langt overvejende del af det gods, der transporteres med motordrevne køretøjer, enten befordres mod betaling, eller tilhører ejeren, brugeren eller føreren, i hvilket tilfælde skade på godset hverken efter de gældende regler eller efter forslaget er omfattet af færdselslovens erstatningsordning. Den foreslåede udvidelse af erstatningsansvaret får således stort set alene betydning med hensyn til ikke-betalende passagerers (bortset fra ejerens, brugerens og førerens) beklædning og håndbagage, og kan derfor ikke antages at ville medføre en væsentlig præmieforøgelse. Forslaget er i det væsentlige i overensstemmelse med udvalgets udkast.

Ad 4. I § 65, stk. 3, bestemmes: „For anden skade forvoldt ved kørsel med motordrevne køretøjer er den for køretøjet ansvarlige forpligtet til at yde erstatning, hvor dette følger af lovgivningens almindelige regler.“ Denne bestemmelse sigter dels til skade på personer og gods, der befordres uden betaling, jfr. de ovenfor anførte bemærkninger, dels til skade, der vel er forvoldt ved „færdsel på vej, som benyttes til almindelig færdsel“, jfr. lovens § 1, men ikke — som anført i § 65, stk. 1 — „ved påkørsel, sammenstød, væltning eller andre lignende kørselsuheld eller ved en i motor eller beholder opstået eksplosion eller brand“. Hvis § 65, stk. 2, ophæves som foreslået, får bestemmelsen i stk. 3

kun betydning i den sidstnævnte henseende, og man har derfor fundet det rigtigst at ændre formuleringen under hensyn hertil.

Det bemærkes herved, at § 65, stk. 1, i retspraksis er anset som uanvendelig med hensyn til skader, der skyldes den måde, på hvilken et motordrevet køretøj er parkeret, og som ikke forvoldes i umiddelbar tilknytning til kørselen, og med hensyn til skader, der forvoldes ved, at sten, træstykker eller lignende under kørselen slynges op fra veibanen. Ved den nu foreslåede formulering er det søgt præciseret, at sådanne skader er omfattet af den heromhandlede erstatningsregel (§ 65, stk. 3) og dermed af den lovlige ansvarsforsikring, jfr. § 66.

Ad 5. Forslaget tilsigter en forenkling af formuleringen og medfører ikke nogen realitetsændring.

Ad 6. Efter § 65, stk. 7, har den erstatningsberettigede i almindelighed panteret for erstatningsbeløbet i køretøjet. Hæftelsen går forud for anden på køretøjet hvilende gæld.

Denne bestemmelse foreslås i overensstemmelse med udvalgets udkast ophævet. På grund af forsikringsordningen er panteretten stort set betydningsløs for de skadelidte, og bestemmelsen er efter det oplyste uden større betydning for forsikringsselskabernes regresret, jfr. § 66, stk. 7. I øvrigt ses der ikke at foreligge afgørende grunde for at give skadelidte og forsikringsselskabet en fortrinsstilling frem for ejerens øvrige kreditorer. Hertil kommer, at den nævnte fortrinsstilling virker urimelig i forhold til den, der senere i god tro køber køretøjet.

Ad 8. Til stk. 1. Justitsministeriet er ligesom de institutioner, der har afgivet udtalelse om betænkningen, enig i dennes forslag om en forhøjelse af de beløb, som ansvarsforsikringen skal dække i tilfælde af skade, og kan tiltræde udvalgets forslag om, at maksimumsbeløbene fastsættes til 150 000 kr. for hver tilskadekommen eller dræbt person og 50 000 kr. for tingsskade forvoldt ved en enkelt begivenhed. Det for tiden gældende maksimum på 60 000 kr. i færdselslovens § 66, stk. 1, er fastsat ved lov nr. 255 af 27. maj 1950. Bl. a. på grund af den stedfundne stigning i prisniveauet har det af domstolene fastlagte erstatningsniveau vist en stadig stigende tendens, og der er forekommet en del tilfælde, hvor den idømte erstatning væsentligt har oversteget 60 000 kr. Justitsministeriet finder det rimeligt, at der i lovgivningen tages hensyn hertil dels for at sikre de tilskadekomne fuld erstatning, dels for at beskytte forsikringstagerne imod at